

Hasan Alî Yücel'in Genç Tıbbiyelilere Seslenişi

Semih Baskan

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi AD Öğretim Üyesi

Cumhuriyetimizin kurulduğu yıllarda Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün hedeflerinden biri de Ankara'da bir tıp fakültesinin kurulması olmuştur. Bu konudaki görüşlerini T.B.M.M' nin 1936 yılındaki 5. dönem 2. yasama yılı açılış konuşmasında "Yükseköğretim için, Ankara Üniversitesi'ni kurmak yolunda Tıp Fakültesi'nin yapımından başlayarak, yeni ve en zor çabaların harcanmasını dilerim". sözleriyle dile getiriyordu (1). M. Kemal Atatürk'ün bu dileği 2. Dünya Savaşı'nın başlaması ve bunun getirdiği ekonomik zorluklar nedeniyle uzun süre ertelenmek zorunda kalıyordu. Savaşın sona ermesiyle birlikte bu proje

tekrar gündeme getiriliyordu. Bu konudaki en büyük çabayı harcayanların başında da zamanın Milli Eğitim Bakanı Hasan Alî Yücel geliyordu.

Milli Eğitim Bakanı Hasan Alî Yücel Ankara'da Fen Fakültesi'nin açılışında yaptığı ve 9 Kasım 1943 tarihli Ulus Gazetesi'nde yayımlanan konuşmasında "Ankara Fen Fakültesi, Ankara Tıp Fakültesi'nin de habercisi ve müjdecisi olacaktır" diyerek bu alandaki hazırlıklara işaret ediyordu(2).

Sonunda Ankara Tıp Fakültesi 19 Ekim 1945 tarihinde 2. Cumhurbaşkanı rahmetli İsmet İnönü'nün

Şekil 1. Ankara Tıp Fakültesi'nin açılış töreni 19.10.1945.

İletişim

Semih Baskan
Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı
Akademik Yerleşke K4 Katı
Samanpazarı, Ankara
Tel : (312) 508 26 67
E-posta adresi : msbaskan@yahoo.com

huzurlarında hizmete açılıyordu. Bu açılış töreninde Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel son derece anlamlı bir konuşma yapıyordu. Bu tarihi konuşma kurulan genç Türkiye Cumhuriyeti'nin bilime, üniversiter anlayışa ve ülkenin sağlık sorunlarına bakışlarını yansıtmaya açısından son derece önemliydi.

Bu konuda Ankara Tıp Fakültesi'nin değerli hocalarından rahmetli Prof. Dr. Fuat Aziz Göksel Ankara Tıp Fakültesi'nin kuruluşunun 50. yıl dönümünde öğrencilere verdiği açılış dersinde bu konudaki görüşlerini şu sözlerle dile getiriyordu. "Bundan 50 yıl önce, Fakülte'mizin açılış günü, tören salonunda bulunanlar gerçekten tarihsel bir olaya tanık oldular. Ülkemizin ikinci ve Cumhuriyet Dönemi'nin ilk tıp fakültesi-nin <doğum travayı> başlamıştı. Başta Cumhurbaşkanı olmak üzere, Devlet'in en yüksek görevlileri, kordiplomatik, seçkin davetliler; öğretim üyeleri ve Fakülte'nin ilk öğrencileri, Türk Basını'nın gözleri ve kulakları orada idi. O gün herkes olayın önemini farkında ve duygusal bir gerilim içinde idi. Orada yapılan konuşmaların her

biri gerçek birer tarihsel belge niteliğini taşırlar. Konuşmalar sona erdi... Etkileyici bir sessizlik, sanki geçmişi gelecekte ayırıyordu. Doğum, an meselesi idi...

Bir canlının dünyaya gelmesi, onun fi'len ortaya çıkması ile, onun ilk çığılığı ile ve nefes alıp vermesi ile gerçekleşir. Bir kurumun doğuşu ise, onun ilk görevine başlaması ile somutlaşır. İşte o an, o kritik an, gelmişti". (3)

Hasan Ali Yücel öğrencilere şöyle sesleniyordu:"

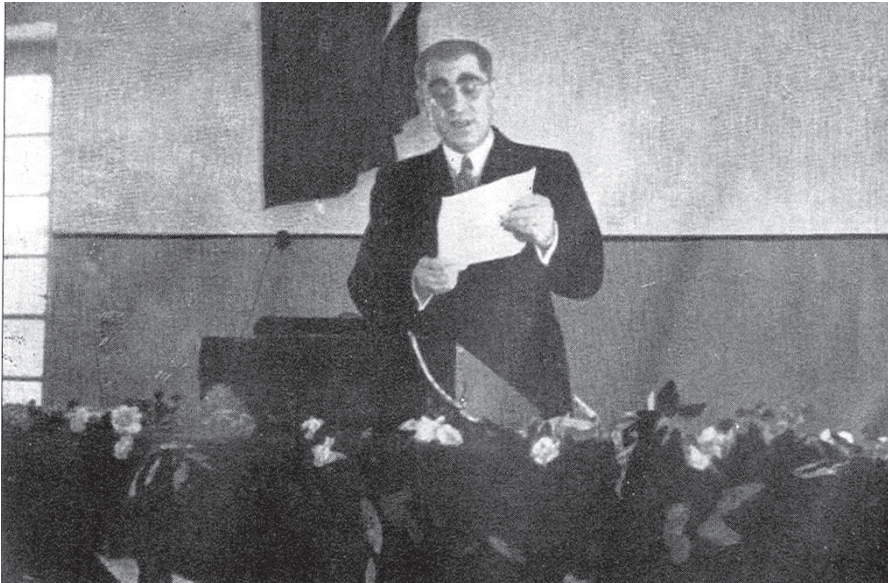
Sayın Arkadaşlar!

Türk milletinin bütün tarih boyunca insan hayatıyla yakından ilgilenmiş bulunduğunu anlatmak için vatanımız üstüne yayılmış canlı belgelere bakmak, bize yeter değerinde tanıklar verir. Daba eskilere gidip hafızalarınızı yormamak ihtiyatıyla, durağı belli tıp müesseselerinden ve onların ilkinin kurulduğu XII. asrın sonundan başlayabiliriz. Türk Tıp Tarihi Enstitüsü'nden verilen bilgiye göre sistemli ve üniversiter mahiyette, vatanımız üstünde bulduğumuz ilk tıp öğre-

tim kurumu, Kayseri'de 1205'te açılan Gıyasettin Keyhüsrev I. Tıp Medresesi ve onun tatbikat yeri olan Gevber Nesibe Hatun Hastanesi'dir. Bundan 12 sene sonra, Sivas'ta İzzettin Keykâvus I. hastanesiyle yeni bir tıp durağı buluyoruz. Aynı asrın ortasına varmadan Divrik'te (Divriği) Turan Melek Hastanesi'nin, Konya Darüşşifası'nın ve Çankırı Atabek Ferruh Hastanesi'nin açıldığını, bunlar içerisinde hastalara bakıldığı gibi, hastalara bakacakların da yetiştirildiğini görüyoruz. XIII. asrı takip eden 200 yılda Anadolu'nun muhtelif yerlerinden hastaneler kuruluyor.

Selçuk devri böylece ve kısaca anlatıldıktan sonra Osmanlılar zamanında ilk düzenli bakım ve öğretim kurumunun Bursa'da ve XIV. asrın son yılında açıldığını söyleyebiliriz. Bu tarihin devamı yıllarında, İstanbul'da Fatih Darüşşifası, Edirne'de Bayezit II. Darüşşifa ve Medrese-i Etibabası, Üsküdar'da Yavuz Selim Bimarhânesi, Manisa Hafize Sultan Hastanesi, İstanbul Haseki Hastanesi, Süleymaniye Darüşşifa ve Tıp Medresesi, Sultan Ahmet Darüşşifası bu yoldaki dikkat, emek, bilgi ile tıp eğitiminin birer anıttır.

XII. asırdan sonra Osmanlı cemiyyetinde başlayan sarsıntı, tıp dünyamızda da kendini hissettiriyor. Söylediklerimize benzer yeni kurumlar açılmadığı gibi eskileri de yavaş yavaş çökmektedir. 1205'te biz Kayseri Darüşşifa'sını kurarken, bilgi diyarı Avrupa'da sayısı ancak üçü bulan buna benzer bilim kurumu vardı. Bizim durduğumuz ve durduğumuz için de gerilediğimiz devirlerde Avrupa'nın Salerno, Bolonya, Paris üniversitelerinin eşleri çoğalmaya, her dalında pozitif bilgiler gelişmeye başladı. Arka arkaya yenilen Osmanlı ordusunun ıslâhı za-

Şekil 2. Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in konuşmasını yaparken.

ruvetleri, tıp ve tabip ihtiyacını da duyurduğundan, Mahmut II. bekim yetiştirmek üzere bir bilim kurumu açmayı tasarladı. Bizim hekimlerimiz bilgisizlik ve tecrübesizlik yüzünden artık halk nazarında eskiden kazanmış oldukları güveni kaybetmişler; Dârüttıplarımız ataları gibi kıymetli bilginler yetiştiremez olmuşlardı. Müslüman olmayan Osmanlı'lardan, Avrupa tıp öğretim kurumlarında yetişip gelenler umumun rağbetini kazanmaya başlamışlardı. Bu zaruret ve bu hava içerisinde 1826'da karar verilip 1827 Mart'ın 14'üncü çarşamba günü "Tıphâne-i Âmire" açıldı. Bundan önce 1805'te Selim III. de Rum tebaamız tarafından açılması istenilen Tıp Yüksek Okulu'na müsaade ve teşebbüs edenleri, verdiği bir irade ile teşvik etmişti. Bu kurumun hayattı, kesin belli olmamakla beraber, kısa sürdüğü anlaşılıyor. Bu okulun açılması hakkında verilen iradedeki şu sözler, o devrin tıp durumunu anlatma bakımından tekrara değer: " Bu konunun düzenlenmesi her şeyden önce uzman bulunmasına ve önce hastanelerde Anatomi biliminin gösterilmesine bağlıdır. Avrupa'dan İstanbul'a gelen bekimler her ne kadar tanınmış eğitim kurumlarında tıp eğitimi görmüşlerse de; değişik alışkanlıklar, iklim özellikleri ve konumları nedeniyle pek çok konuda bata yaptıkları belli olmuştur. Tıp biliminin yerinde öğretilmesinin tıp bilimi uzmanlarınca kesin olarak kabul edildiği ve bu önemli düşüncenin bütün yazarlarca da teslim ve itiraf edildiği kuşku götürmez. Bundan dolayı, her bölgede hastaneler, bekim eğitim kurumları ve konunun uzmanlarının artırılmasına özen ve dikkat gösterilmesi için benden de çaba beklenmelidir.

Mevcut bekimlerin becerilerinin

artması ve bundan sonra yetişecek öğrencilerin eğitilerek tıp uzmanlarının çoğalması, dallarında uzmanlaşmaları İslâm Ordusu ve genelde bütün halka yararlı ve hayırlı olacak, duaları toplayacaktır. Bu boyuttaki tıp eğitim kurumlarında, eğitim işlerinin genişlemesi konusunda Avrupa hastaneleri bekimleriyle iletişim, ameliyat yapma, deneyim artırmak için, gerek hastalıklarda, gerekse anatomi bilgisinde bazı aksaklıkların ortaya çıkması nedeniyle, İstanbul'da mevcut bulunan tıp okulları bu görevi üstlenemeyecektir. Bu konunun, Rum milletine tahsis kılınıp, ileri gelenlerden, sadakat ve kabiliyet bakımından ehliyetli ve dirayetli, bilim ve eğitime yatkın birisini bakan atayarak ele alınmasının yürütmeyi kolaylaştıracağı kuşkusuzdur. Bundan dolayı halen Buğdan Voyvodasının kardeşi, değerli Dimitraško Morozi Beyzâde, bu işe yönetici ve bakan atandığı zaman kısa sürede tıp biliminde uzmanlık becerinin artırılması konusuna dikkat edeceği açık olduğu için"....

Selim III. zamanında açıldığını söylediğimiz ve tarihi hakkında çok şey bilmediğimiz bu tıp okulunda öğretim dili Rumca; Sultan Mahmut'un açtığı Tıphâne-i Âmire'de ise Fransızca idi. Sultan Mahmut'un, tıbbiyenin açılış töreninde öğrencilere hitap ederek söylediği nutkun bu parçasını da müsaadenizle okuyacağım:

"Çocuklar,

Bu büyük ve güzel binayı, Tıp Okulu olarak kullanılmak üzere düzenleyerek "Mekteb-i Tıbbiye-i Adliye-i Şâhâne" adını verdim. Burada, insanların sağlığına kavuşturulması gibi saygıdeğer bir hizmet verileceğinden bu okulu, diğerlerine tercih ettim. Burada tıp bilimini Fransızca olarak öğ-

reneceksiniz. Şimdi aklınıza; "Bizim dilimizde ve kitaplarımızda tıp bilimi yok mudur ki yabancı dilde öğrenim görelim?" diye bir soru geldiğini bilirim ve size hak veririm. Size cevap olarak şimdilik var olan güçlükleri, engelleri açıklayarak, bu durumun yakın bir gelecekte düzeltileceğini ümit ve temenni ederim. Gerçekten, tıp bilimine dair bizde pek çok kitap bulunmakta olup Avrupalılar da ilk önce tıp bilimini bu kitapları dillerine çevirip okuyarak öğrendiler. Ancak bu kitaplar Arapça yazılmıştı ve bir süreden beri de İslâm bilginleri tarafından incelenmesine, öğretilmesine değer verilmediğinden ve giderek bilimin terimlerini iyi bilen bilginlerimiz de azaldığı için söz konusu kitaplar terk edilmiş, kullanılmaz duruma gelmişti. Onların incelenmesiyle uğraşıp tıp bilgilerini tamamen Türkçe'ye çevirmek şimdi hem birçok külfete katlanmayı hem de uzun zamanı gerektirmektedir. Avrupalılar ise bu bilimi, Arapça kitaplardan dillerine çevirdikten sonra yüz yılı aşkın bir süreden beri tıptaki gelişmelerle uğraşmışlar, öğretim metotlarını kolaylaştırmışlar ve sonunda biraz buluş yapıp kendi kitaplarına eklemişler. Şimdi onlara göre Arapça tıp kitapları bazı yönlerden eksik gibi görünür. Bu eksikleri, benzerlerinden tamamlamayı göze alsak bile birdenbire Türkçe'ye çevrilmesi mümkün olmayıp en az on yıl Arapça'nın, sonra da beş -altı yıl tıp biliminin öğrenimiyle uğraşmak gerekir. Biz ise, gerek ordumuz ve gerekse Osmanlı ülkesinin ihtiyacı için uzman doktorlar yetiştirip ihtiyaç duyulan hizmetlerde görevlendirip diğer yandan tıp bilimini tamamen Türkçe'ye çevirip kitaplığını oluşturmaya çalışmalıyız. Sizlere Fransızca okutmaktan amacım, Fransızca öğretmek değildir. Ancak, tıp bilimini öğretilip giderek kendi dilimize kazan-

dırmaktır. Ve ondan sonra Osmanlı ülkesinin her bir köşesine Türkçe olarak yaymaktadır”.

Öğretimin niçin Türkçe yapılmadığı millî bir duyguyla bu yolda izah edilmekle beraber, o devrin bilgi çevresindeki kanaat şu idi ki şer’î ilimler ancak Arap dilinde, ulum-i dabile dedikleri, bugün bizim pozitif dediğimiz bilgiler ise ancak Frenk dilinde tedvin olunabilirdi. Bu noktaya işaret edişim, dil konusunda bugün ne kadar doğru bir yol tutmuş olduğumuzu ve kültürümüzün dört başlı kurula-bilmesi için bilim dilinde isabetli başladığımız çalışmalara daba ne kadar emek vermeye muhtaç bulunduğumuzu belirtmek içindedir. Tıphane-i Âmire’nin geçirdiği safhaları ve ondan sonra İstanbul’da tıp öğretimi için açılmış kurumlarla alınmış tedbirleri hep biliyoruz. İstanbul Tıp Fakültemiz, Tıphane-i Âmire’nin basır üstünde diz çökerek oturup hocalarını dinleyen, her türlü öğretim vasıtalarından yoksul (yoksun) talebelerinin uyanık evlâtları elinde nasıl bugünkü hale geldi, bilmem anlatmaya lüzum var mı? Cumburiyet’in tıp öğretimi davasında her imkândan istifade etmek için esirgememiş olduğu feyizli dikkati, istikbalin doğru söyleyeceğine emin olduğum vicdanına bırakıyorum.

Abdülhamit II. devrinde Maarif Nezareti tarafından 1884’de yapılan başka tıp okulları açma teşebbüsüne, Sadareten verilmiş olan cevapta:

“Eğer ki ordu-yu hümayun merkezleri olan yerlerde birer tıp mektebi tesisi ve hatta ecnebler tarafından ülkenin bazı yerlerinde izin verilen tıp mekteplerine olan rağbetin artması mütalâasına dayansa da merkez-i saltanat-ı senîyede bulunan Mekteb-i Tıbbiye-i Mülkiye’nin noksanlarını ta-

mamlayarak tamamen istifade olunacak bir hale getirilmeksizin ve fenn-i tıp tabsiline elzem olan sair fen bilimlerinin öğretilmesine kâfi derece-i saniye mektepleri ıslah ve tevsi olunmaksızın taşralarca tıp mektepleri tesisi münasip olamayacağından ve muallimler tedarikinde dabi müşkülât çekileceğinden” denilmesi, tarihî bir mana taşımaktadır. Bununla beraber 19 yıl sonra bu teşebbüs Şam’da gerçekleşmek imkânını bulmuştur. Birçok eksiklerle de olsa 1903 Eylülünde açılma töreni yapılan “Şam Tıbbiye Okulu”, Suriye’nin bugün de hekim yetiştirmek ihtiyacını karşılayan feyizli bir kurum olarak hayatına devam etmektedir.

XIII. asırdan beri var ettiğimiz tıp öğretim duraklarından birini şu saatte Anadolu’nun ortasında ve Cumburiyet’in başkentinde açıyoruz. Türk milletine sağlık ve esenlik getirecek aydınları bu kurumda yetiştirecek olan arkadaşlarıma ve onlara dekan sıfatıyla uzun meslek hayatının olgun tecrübelerini bağışlayan Ord. Profesör Abdülkadir Noyan’a şimdiden başarı dileklerimi ve başlamanın büyük şerefi tebriklerimi buzurunuzda sunarım.

Ankara Tıp Fakültesi kolay kurulmamıştır. Öğretim üyeleri, laboratuvar ve klinikleri bulmak, öğretici arkadaşları vazifelerinden ayrılarak yeni tıp fakültesine hizmetlerini temin etmek için büyük gayretler sarf ettik. Millî Savunma, Sağlık Bakanları sayın arkadaşlarım Artunkal ile Sadı Konuk’a, Genelkurmay Başkanı Sayın Orbay’a şükranlarım derindir. Teşkil ettikleri bükümetlerde eğitim sorumluluğunu bana vermek güvenini göstermiş olan ve millî eğitim işlerinde başarılarımız için en müessir yardımlarını bağışlayan iki Başbakanıma duyduğum bağlılık ve saygıyı burada belirtirim. An-

kara Tıp Fakültesi’nin kurulması teşebbüsüyle Refik Saydam, bu teşebbüsün başarılmasındaki yakın ilgisiyle Şükrü Saraçoğlu adlarını bir şükran konusu olarak bizden sonra geleceklere tevdi ederim.

Arkadaşlarım,

Atatürk’ün “millî varlığa dayanarak garp medeniyetine tam giriş” anlayışının bize kazandırdığı devrim hamlesini ben de her Türk aydını gibi şu kutlu günün ışığında bütün yüreğimle tebci etmeliyim. Bakan olarak Türk eğitimi hizmetinde yedi yılı bitmek üzere bulunan vazifem boyunca, devlet işlerindeki tecrübelerinin, yüksek ve derin görüşünün feyzinden beni nurlandıran, milletimizin ve devletimizin başı İnönü’ye ideal borcumun ve borcumuzun ne değerinde olduğunu bu mutlu günde ve tarih önünde anmalıyım.

Sayın Öğretici ve Genç Öğrenci Arkadaşlarım,

Mesleğiniz, yorucu, öğrenme zamanı uzun, öğrenmeye mecbur ettiği konular çeşitli, hususî bayatınıza kadar tesir edecek güçlükleri size yüklenen bir meslektir. Sizler, insanın varlığında duyduğu acıları kendi varlığınızda kileri unutarak giderme mesuliyetinizdesiniz. Onun için bilginiz kadar ablâkınızın, tecrübenez kadar karakterinizin kuvvetine muhtaçsınız. İnsanlık taribinde zâtını ve adını bulamadığımız ilk hekim, bir hastanın çektiği ıstırabı dindirme çaresini ilk arayanıdır. Her bekim bu ilk bekimin duygusuna ermedikçe, ancak bu kurtarıcı mesleğin eciri olmaya mahkûmdur, sabibi değil. Amacı bastayı iyi etmek, hastanın ıstırabını dindirmek ve böylece bayatı bahıtyar olarak uzatmak olan bekimlik, bilgilerin ve sanatların akıbeti en hüzüün vericisi, bunun için de en kutsalıdır.

Çarelerini bulmak için bütün kuvvetlerini sarf eden hekimin kendisi de hastaları gibi bir gün ölür. Onun içindir ki meslekler arasında, akıbeti amacını yalanlayan hekimlik, mensuplarını dikkatli ve iradeli şekilde en özgeci ve en hayırlı insanlar yapar. Böyle olmayanlar bilgi ve tecrübeleri ne kadar üstün olursa olsun hekim değildirlir.

Tıp öğreniminin, günün pozitif bilimleriyle ilgisi, bu bilimin bir kısmını laboratuarlara toplamıştır. Fizik, kimya, biyoloji ve bunların türlü dallarında geniş ve derin ihtisaslar teessüs etmedikçe köklü bir tıp öğretimi imkânsızdır. Laboratuvarlarına kapanıp bu konularda sabır ile mevcudu öğrenen ve yenilerini arayan insanlarımız çoğaldığı nispette Türk hekimliği milletlerarası değerini kazanacaktır. Fakat derhal söyleyeyim ki hekimliğin müspet bilimlere dayanan bu temelleri üstünde hekimini bir artist olmaya zorlayan sezici ve yaratıcı tarafı kliniklerde görülür. Hekim, klinikte sanatkâr, klinikte yapıcı olur.

Bütün bilgiler, bu bakımdan kliniğin ve klinikçinin hizmetindedir. Heykel yontmaya yeni başlayanlar, olgun heykeltıraşı seyrederken, hatta yapanını görmeksizin

eserine bakarken ne büyük şeyler kazanırsa, bir hekim adayı da klinik üstadını görerek, dinleyerek, hatta sadece onun çevresine girerek mesleğinin sırrına erer. Öğrencilik, öğretmenlikten daha lîyâkat ister. Almasını bilmeyenlere muhtaç olduklarını vermek, çok kereler elde değildir. Öğrenmemenin mesuliyeti öğretenden önce öğrenendedir. Bu duygudaki bir çıtrak, şüphe etmemelidir ki, bir gün öğretene geçen bir usta olacaktır. (4)

İçinde bulunduğumuz her mesele ve her meslek gibi tıp da, nakline çalıştığım, insan teki üstünde yapacağı bu emeklerle yetinmemektedir. Günün her meselesi ve her mesleği gibi tıp da, sosyal bir zorunluluğun ve sosyal bir ödevin karşısındadır. Cemiyette sağlık diye bir davayı bilinçaltında uyanık tutmadıkça tıp çalışmaları birbirine yakın duvarların hapsettiği havalarda boğulmaya mahkûmdur. Onu için hekimlik mesleğine keyfiyetten fedakârlık etmemek şartıyla çok sayıda insan vermeye mecburuz. Hatta diyebilirim ki, keyfiyet yükselmesi de bu sayının artmasına bağlıdır. Bütün Türkiye’de 19 milyona karşı 5636 hekim varken ve bunların çoğu büyük şehirlerde yerleşmiş bulunurken, onların arasından pratisyen hekim, aile ve

topluluklar bekimi yanında arayıcı bilgin hekim, elbette şimdikiinden çok olamaz. Bizim sağlık davamız yalnız bakıcı hekimle değil, koruyucu hekimlerle de kuvvetlenip çözülecek bir davadır. Önümüzdeki yıllar içinde İstanbul ve Ankara Tıp Fakültelelerinden hiç değilse 700-750 hekim mezun ederek bugünkü toplamı bir katından fazlasıyla aşmalıyız. Bize bu kadar da yetmez. Hekim yanında çalışacak yardımcı unsurlar, hastabakıcılar ve hemşireler, yüzlerce değil, binlerce yetiştirilmelidir. Bugün bu sağlık kurucu ve koruyucu elemanlarla vücuda getirilecek yaygın bir organ, Türk milletinin her bakımından verimini sağlayacaktır. Milletçe ve hükümetçe geçmişte benzeri görülmeyen bir hızla bu davanın peşindeyiz.

19 Ekim 1945, tarihimizde bahattiyar bir günün ve bahattiyar edecek bir günün işareti olsun. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi’ni hep beraber kutlayalım. (4)

Bugün kuruluşunun 63. yıl dönümünü kutlayan Türkiye Cumhuriyeti’nin kurduğu ilk tıp fakültesi olan Ankara Tıp Fakültesi işte değerli devlet adamı Hasan Alî Yücel’in son derece anlamlı bu sözleriyle hizmete giriyordu.

KAYNAKLAR

1. TBMM 5. Dönem 2. Yasama Yılı Açılış Konuşmaları. 1 Kasım 1936 Millet Meclisi Tutanak Dergisi. D.5, C.13, Sa:4
2. Osman Bahadır Cumhuriyet Bilim Teknoloji 1116 Sa:16 8 Ağustos 2008
3. Prof Dr Fuat Aziz Göksel Açılış Dersi, Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlık Matbaası
4. Prof Dr Semih Başkan Ankara Tıp Fakültesi’nin Açılış Töreni ve Bu Törende Verilen Söylevler, Ankara, 1995